

דרכי אדם

הפעם האחרונה

הסיכוב שעשה נערי-

השוליים מעולם הפשע

אל הקיבוץ - ובחזרה

הוא יושב בחדר הצר בדירת הוריו. ראשו המגולח החל לצמח זיפים. פה ושם נראות קרחות על הראש למוד הסבל. קרחות שלעורם לם לא יצמיחו שוב שיער. העיניים אשר אינן מסוגלות להביט קדימה, תהוות בחלל החדר, מחפשות אחר דבר מה להיאחז בו.

המיקרה אירע ב-1977. הנער אורי כלוף, שנולד בגיבעת-שמואל, נולד עם כתובת. אורי נועד לפשע. על ברכי הפשע התנחך, יחד עם חבריו הוא פרץ וגנב. אורי היה נערי-שוליים רגיל.

ב-1976 ניתנה לאורי כלוף הפשרות לתקן את עתידו ולצאת מעולם הפשע בו הוא חי. הנער אורי גויס לנח"ל, הצטרף לגרעין

(המשך מעמוד 40) של אלונים אחת: להפוך את צורה הנחלתו הפרטית. ועדה בין-מוסדית, בראשותו של הפרופסור רענן וייץ. שדנה בעתיד דיישוב. החליטה על שינוי יעודו ופיתוחו. התושבים מאשימים את אלונים בכך שהוא מתעלם מהחלטות אלה. הוא מדבר כל הזמן על זווה מיסטורית, שקיים בינו לבין הסוכנות. טען דן אבן. "לפי דבר ידיו התווה הזה מבטיח לו 25 מיליון לירות תמורת הוויתור על היישוב. הסוכנות מסרבת לשלם לו את הסכום הזה ולתושבים אין אמצעים לכך. אלונים הודה במפורש, כי הוא משתמש בתושבים בבני-ערוכה וממרר את חייהם. עדי הסכום את הכספים שלדעתו מגיעים לו. אחרת הוא לא מוכן לתת לנו להיות ישוב עצמאי ולהשתחרר מהחרם שהוא מטיל עלינו." ועד התושבים שהוא מטיל עליו. הנוכחי, רק מטורף יכול לפעול בצורה שפועל אלונים. תוך פגיעה ביישוב שלם על כל מישפחותיו." נגד גזירת הפינוי מן הדירות הם חוששים בדעתם לבצע מעשים גטורפים עוד יותר.

בתגובה על האשמות אמר ראש המועצה, יובל אלונים: "זה הכל אישקושים. כל הזמן אומרים לי שאחתי זונה. בסוף אני אתחיל להאמין בזה."

מאחרי ההשמצות עומדת קבורה של אנשים, שרוצים להתעשר זה של חשבון הציבור. הם גרים ביירות שמועדות לבעלי מקצועות שנותנים שירותים ביישוב, כמו גורים, גננות, רופא וכיוצא באלה. מירות שאיש מן המפרגנים ב-25 מישפחות האלה אינו יותר כנותן שירות. הם רוצים להמשיך להתייור בדירות האלה.

במשך שנה וחצי הם אינם חתומים כבר על תווה שכירות, שמקנה להם את הזכות להתגורר בדירות. לא הצאנו להם צווי פינוי נסך הכל, שלחנו להם מיכתבים נעוררדין בגלל זה כל הרעש. כדי לפתור להם את הבעיות החלטנו לשנות את הייעוד של היירות, כך שגם אנשים שאינם ותני שירותים יוכלו להתגורר ביירות. הצענו להם לרכוש את היירות במחיר של 600 אלף לירות ל-יירה. אבל את זה הם לא רוצים. הם דורשים לקבל את הדירות ביגום.

גם יתר האשמות אינן נכונות. יור יהודה לא מופלה לרעה משום תחינה. הוא מקבל את השירותים ומו כל יישוב אחר ששייך למורצה האיוורית. המועצה מוכנה להלוות להושבים כסף כדי שתפתחו את המקום."

מפגיני צור-הדרסה בפתח מרכז מפלגת-העבודה, אם ינסו לקחת -

המישפט קיווה, כי זה לא יהיה מיכשול בדרכו אל חיים חדשים. ב-4 במארס השנה, שנתיים וחצי לאחר ביצוע העבירה - שנתיים וחצי של תדמית חדשה - נקרא אורי לעמוד למישפט. הוא לא רצה שידעו בקיבוץ, הוא לא אמר לאיש. אורי התבייש ועל כן הלך למישפט ללא אדם שיעיד לטובתו. צה"ל העמיד לרשותו את עורך-הדין זאב בלומנפלד. אורי עמד למישפט בבית-מישפט השלום בתל-אביב.

בדמינו הפרוע ביותר לא חשב אורי שגור-הדין יהיה כה חמור. הלא כל תיקיו הקודמים נסגרו, לא עומד כנגדו שום גוררדין על-תנאי. הרי איננו עוד אורי אורי הישן, אלא אדם חדש, חייל בצה"ל, אשר סגר את ילדותו הפושעת, המופרעת והפך לחייל לוחם שאין נגדו אף לא תלונה אחת. על אורי נגזר מאסר בפועל של חצי שנה. עולמו חשך, כל אשר בנה במשך השנתיים וחצי האחרונות התמוסט. לא היתה התחשבות ואף לא צ'אנס אחרון.

חולה בצינוק. אורי נכנס לכלא. חבריו לגרעין לא הגיעו לבקרו הרבה. גם הם התביישו בכך ניסתו לכלא. לעומת זאת טרחו ושותפיו לפשע לבקרו לעיתים תכורפות, כדי "לשלם" על כך שלא הסגרום. שבת אחת הם הבריחו לו סמים, ואורי לקח. הוא לקח כי זה הסטטוס בכלא. הוא, אורי, החל לחזור לעולמו הישן. הוא הרגיש כיצד זוחל עברו ותופש מקום של כבוד בהווה שלו.

אורי נתפס והוכנס לצינוק. הי אפשרות להשתחרר מהר יותר, בשל התנהגות טובה, נשללה ממנו. הוא נתפס על עבירת סמים, הוא יעמוד על כך למישפט. בצינוק הפך אורי להיות חולה, שעררו החל לנשור וקרחות הופיעו בראשו. אורי השתחרר לפני שבוע מן הכלא, קיבל חופשה בת שבועיים עד שיחזור לצבא. היום הוא ניצב בפרשת דרכים. אין הוא רוצה לשבו אל עולם הפשע, אך הוא אינו מאמין שיוכל להיות בקיבוץ לאחר כל אשר עבר עליו. הוא מרגיש שהמקרה שלו יחצוץ בינו ובין המשק. הוא ישוב לגיבעת-שמואל.

אורי טוען ששוב לא-יחזור אל זירת הפשע, הוא ימצא עבודה ויחיה בשלווה ובכבוד. אך אורי אינו מבין שהוא חוזר אל אותם חברים. אל מקום אשר לא יתן לו לשכוח את עברו, שוב תהיה "פעם אחרונה" ושוב "פעם אחרונה". והכלא ממתינ מעבר לסיבוב. האם נחתם גורלו של אורי כלקיף? האם נולד אורי עם כתובת אשר לא יוכל לעולם לשנותה?

מנהיג המפגינים דן אבן בויכוח נשורף את הכל -

עבריו כלוף קרחות וכלא

בחור רציני שאפשר לסמוך עליו. אורי שינה כיוון, עזב את הפשע. למעשה הוא שכח את דבר

רץ. אורי נטש את הפשע והוכיח שההזדמנות ניתנה לו בצדק, אך כורח המציאות הוא, שאורי היה חייב לבקר את הוריו בגיבעת-שמואל. היה זה בליל-שבת אחד. הוא נסע לבקר אותם, ואז נתקל בחבריו משכבר הימים. אותם חברים רים אשר הציעו לו תמיד לפרוק ולגנוב. אותם אשר איתם עמד למישפט עשרות פעמים. חברים אלה פגשוהו ושיכנעוהו "לפרוק בפעם האחרונה". רק כדי להשיג מערכת סטריאו לקיבוץ. רק כדי... אורי פרץ. הוא חזר שוב על הישיבה הישנה שלו. למחרת הופיע עה המישטרה בקיבוץ ואורי ברח. הוא נחבא במשך כחודש ימים. נבוכ, מתוסכל, בוש להופיע בקיבוץ. לאחר כחודש הסגיר את עצמו למישטרה. בחקירה טען שהוא היה היחיד אשר פרץ. היחיד אשר ביצע את דבר העבירה.

בדי צ'אנס. מאז המיקרה המי שיך אורי להיות בקיבוץ. נחושה היתה החלטתו שלא לראות עוד את עולם הפשע. אורי יצא מעט מאוד לבקר את הוריו. את כל מרצו הוציא בעבודה בקיבוץ. לא-חר מכן התגייס לצה"ל וגם שם עשה חיל והיה לחניך מצטיין. חב-ריו בגרעין מדווחים עליו כעל אחד מהחבריה, ומפקדיו בצה"ל כעל

שנועד להצטרף לקיבוץ כרמיה. שם הוכיח את עצמו כחרוץ ואחראי. הוא עבד בקיבוץ במלוא המ

כלוף (משמאל) בצבא העונש הביא לפשע